

Đỗ Dung

Dù 45 năm đã trôi qua, tôi vẫn không thể nào quên được những ngày tang thương ấy của đất nước Việt Nam. Những lo âu hoảng sợ, chạy ngược chạy xuôi để tìm đường thoát khỏi hiểm họa Cộng Sản. Gia đình phân tán, chia lìa, kẻ còn, người mất, người đi thoát, kẻ kẹt lại. Người dân ở lại chịu bao đau đớn ê chề. Trụ cột gia đình phải xếp hàng vào tù với cái vỏ lừa "học tập cải tạo". Nhà cửa bị tịch thu, của cải bị vợ vét bằng những phương pháp lừa đảo tinh vi. Vợ con ở ngoài phải vất vả kiếm sống...

Phận Gái Lênh Đênh kể lại một đoạn đời của một người con gái đang sống êm ấm bên cha mẹ, anh em mà vì hoàn cảnh đã bị tách ra để đi vào nơi vô định. Cũng may người con gái ấy nay đã là một lão bà gần 70, sống hạnh phúc bên đàn con cháu.

Tôi yêu đất nước Việt Nam, tôi yêu Dân Tộc tôi! Cầu mong đất nước thanh bình, tự do, dân chủ đúng nghĩa để tôi có thể trở về thăm lại Quê Hương yêu dấu!

Phận Gái Lênh Đên

Đỗ Quyên đang ngồi trên xích lô với mẹ, chiếc xe bỏ mui đi trên đường phố Sài Gòn vắng, êm ả như chiều Ba Mươi Tết, gió mơn man nhẹ nhàng trên làn da và những sợi tóc dài nhẹ bay. Bỗng nhiên trời đổ cơn mưa rào, chiếc xe tấp vội vào lề để bác phu xe kéo mui lên và căng tấm bạt che, những giọt mưa lạnh quất vào mặt Quyên... Nàng choàng tỉnh. Thì ra chỉ là giấc mơ! Quyên thảng thốt, nhớ mẹ, nhớ nhà, nước mắt ứa ra và nàng cố gắng để kìm tiếng thút thít.

Đỗ Quyên và gia đình Duy đang ở Subic Bay thuộc quần đảo Philippines. Mới hơn một tuần thôi, mọi việc chấp vào nhau như thật, như hư, như mới xảy ra hôm qua, lại như đã xa xôi từ kiếp nào. Quyên nhớ như in ngày Thứ Sáu 25 Tháng Tư, mẹ của Duy đã đến nói chuyện với ông bà Huấn, cha mẹ của Quyên, xin phép cho nàng đi Mỹ cùng gia đình của bà. Dương, anh Duy, làm ở tòa đại sứ Hoa Kỳ, được ra đi chính thức qua chương trình di tản nhân viên sở Mỹ. Nếu cha mẹ Quyên đồng ý thì anh có thể cho thêm tên Quyên vào danh sách gia đình anh. Và ngày hôm sau Duy đã cùng đi với cha mẹ, vợ chồng Dương và hai đứa bé Hiếu, Hạnh, con của anh chị, đem trầu cau, bánh trái đến đặt lên bàn thờ gia tiên nhà Quyên, coi như lễ chính thức xin dâu. Quyên nhớ rất rõ, hôm ấy trăng tròn vành vạnh trên bầu trời cao, trăng mười sáu.

Thế rồi ngay buổi sáng ngày 28, Duy hút hải phóng Honda đến nhà Quyên cho biết đã có người liên lạc, báo tin rằng danh sách gia đình Dương đến lượt đi hôm nay, và điểm hẹn là một trụ sở của tòa đại sứ Mỹ trên đường Trương Quốc Dung. Vì vậy Duy phải đón Quyên đi gấp. Cả nhà quýnh quáng, đã đến giờ phút chia ly, mẹ gọi Quyên vào phòng, nghẹn ngào dặn dò, bà giúi vào tay nàng tờ giấy một trăm dollars và hai chiếc

nhấn một chỉ vàng bảo con gái cất kỹ để phòng thân. Cầm chiếc túi xách đã sửa soạn từ trước đựng mấy bộ quần áo, giấy tờ và một ít lương khô, Quyên tất tả ngồi lên yên xe sau lưng Duy.

Đến điểm hẹn, mọi người đứng đợi, ồn ào, lao xao, người thì mừng rỡ ra mặt, người không giấu được những nét ưu tư. Xe buýt đến, mọi người lần lượt lên, chả ai hỏi danh sách hay giấy tờ gì cả, xe còn trống mấy chỗ khiến Quyên tiếc ngẩn ngơ, giá mà chị Vân, Hoàng, Huy, Mai, Quỳnh có ở đây, bố mẹ và gia đình chị Vi có ở đây! Làm sao nhấn, làm sao gọi trong khi xe sắp chuyển bánh. Quyên gục đầu vào hai cánh tay giấu hai hàng nước mắt đang lặng lẽ tuôn trào. Gia đình tan tác, biết những người còn lại sẽ đi bằng cách nào, biết bao giờ gặp lại nhau.

Xe buýt chạy thẳng vào phi trường Tân Sơn Nhất bên khu quân sự, không phải nơi mà thỉnh thoảng Quyên đến để đón người thân.

Chợt tiếng bom nổ âm.

- Pháo kích, pháo kích!

Có tiếng người la lên và mọi người tán loạn chạy ra những giao thông hào đào sẵn ở xung quanh. Quyên sợ tái người, miệng lâm râm niệm Phật. Trong những lúc nguy nan như thế này Quyên nhớ bố mẹ, chị em hơn bao giờ, nhìn quanh, Quyên thấy mình thật lạc lõng, cô đơn. Duy và gia đình chàng chưa đủ thân để Quyên tìm kiếm một sự che chở. Đất nước loạn ly, một thời con gái lao đao. Như thông cảm, Duy cầm tay Quyên bóp nhẹ, như để an ủi, vỗ về.

Sau vài tiếng nổ thì tạm yên, mọi người vào bên trong phòng đợi, đó là nơi chôn làm việc của DAO (Defense Attache Office) nhân viên đã rút đi từ lâu, nay là chỗ tập trung người di tản. Người đông đến cả ngàn, nằm ngồi ngổn ngang. Có nhiều người sợ hãi đã ra về vì sợ bị pháo kích nữa, có những người lại nói là Mỹ bỏ đi hết rồi, nếu Việt Cộng chiếm được Sài Gòn, họ vào đến đây sẽ có trận thảm sát vì biết mình toan tính ra đi. Quyên lo lắng, hoang mang, lòng dạ bồn chồn, cả đêm ngồi bó gối, không chớp mắt. Sáng sớm ngày 29, một

toán Thủy Quân Lục Chiến Mỹ đến giữ trật tự và bảo vệ an ninh cho người di tản. Một trận pháo kích dội thẳng vào Tân Sơn Nhất, tất cả nháo nhào lao vội ra giao thông hào hay chui vào góc, xó nào mà họ thấy an toàn để ẩn nấp. Những tiếng đọc kinh, những tiếng niệm Phật rầm rì xen những tiếng khóc nức của các cụ già và tiếng gào thét của những đứa trẻ con... thật hoảng loạn, thật thê lương. Một lúc sau ô pháo kích bị phá vỡ, nghe nói có hai người lính Thủy Quân Lục Chiến bị tử vong. Quyên cũng sợ điếng, người như tê đi, không cảm giác. Mãi đến quá hai giờ chiều chiếc "chinook" đầu tiên từ từ đáp xuống, những người lính Mỹ yêu cầu ai có hành lý cồng kềnh phải bỏ lại để di chuyển được nhiều người hơn. Lại một màn dờ khóc, dờ cười, valise, hòm xiềng vất tung tóe suốt dọc đường từ phòng đợi đến chỗ lên máy bay. Dân đứng xếp thành hàng, họ cứ đếm đủ sáu chục người cho lên một chiếc trực thăng, cứ như thế hết chiếc này bay đi lại chiếc khác đáp xuống, số người chờ đợi voi dần, lúc này Quyên lại đau thắt tim khi nghĩ đến gia đình mình, có ai xét giầy tờ gì nữa đâu. Tưởng đã yên, nào ngờ khi lên máy bay Quyên mới thấy không khí còn căng thẳng, hai chàng xạ thủ TQLC ngồi chĩa hai khẩu đại liên xuống đất để sẵn sàng ứng chiến. Dù đã ở trên cao mà khi ra gần tới Vũng Tàu vẫn còn bị Việt cộng ở dưới bắn lên. Ra đến ngoài khơi mọi người mới thở phào yên chí, tuy nhiên vẫn thấy nháng lửa của súng đạn trong đất liền bắn ra.

Ngồi trong lòng phi cơ, nhìn qua khung cửa sổ, dưới kia, những chiếc thuyền con nổi lều bều, dày đặc trên mặt nước. Cũng may có những chiếc xà lan lớn của Mỹ đậu rải rác để những chiếc thuyền mong manh ấy có chỗ bám vào, người ta leo lên rồi cứ đây một chuyến là họ đưa ra Đệ Thất Hạm Đội của Mỹ còn bỏ neo ngoài khơi và cũng may bây giờ là Tháng Ba ta biển lặng như các cụ xưa đã có câu "Tháng Ba bà già đi biển". Ngoài những chiếc thuyền nhỏ bập bênh như những chiếc lá tre, một đoàn tàu lớn hơn, nối đuôi nhau chạy âm thầm, lặng lẽ với những bóng người li ti nhón nháo trên boong, Quyên chắc đó là những tàu của Hải quân Việt Nam. Quyên nhớ chú Khánh, một thiếu tá Hải Quân đã hứa với bố

cho tên gia đình nàng vào danh sách của chiếc HQ1 và dặn bố hãy sửa soạn sẵn sàng vì bất cứ khi nào được lệnh là tàu sẽ nhổ neo. Lạy Trời, lạy Phật cho cả nhà lên kịp trên một trong những chiếc tàu này. Cả đêm không ngủ nên Quyên mệt mỏi thiếp đi. Chả biết bao lâu Duy khẽ lay gọi nàng, chiếc trực thăng đã đậu xuống sân bay của chiếc hàng không mẫu hạm khổng lồ giữa biển. Trời mênh mông, nước mênh mông, mặt trời đỏ rực đang từ từ lặn xuống phía xa, thế rồi quả cầu lửa biển thật nhanh còn lại một vùng chân trời rực sáng. Qua một số thủ tục giấy tờ và khám xét về an ninh, mọi người được chuyển sang một chiếc tàu lớn, loại tàu chuyên vận của quân đội Hoa kỳ, màn đêm đã buông xuống tự lúc nào.

- Cô Quyên, dậy đi ăn sáng, cô Quyên!

Tiếng con bé Hạnh lôi Quyên về thực tại. Quyên thấy mình đang nằm trong chiếc lều vải lớn, trên khoang dưới của cái giường quân đội hai tầng với bé Hạnh, Duy nằm tầng trên với bé Hiếu. Chiếc giường kế bên, ông bà Tân, bố mẹ Duy nằm tầng dưới và vợ chồng Dương nằm tầng trên. Chập choạng tối hôm qua, tàu cập bến Subic Bay, khi lên bờ mỗi người được phát một gói bánh sandwich và một hộp nước trái cây, Quyên thấy miếng bánh ngon vô cùng sau mấy ngày ăn uống khô khan và đi lại thật thoải mái sau những ngày bị tù túng trên tàu. Trời nhá nhem tối nên Quyên chỉ thấy những lều vải chập chùng, san sát nhau. Sau một số thủ tục thông thường, những người lính Mỹ phát thêm cho dân di tản một số vật dụng cần thiết, áo quần, chăn màn... rồi đưa tất cả vào những chiếc lều vải này.

Cả đoàn người theo những bảng chỉ dẫn đến lều thực phẩm để lãnh phần ăn. Quyên cố gắng nhìn quanh để tìm người thân. Trên những thân cây lớn dọc đường đi, những chiếc đĩa giấy viết tên hoặc những lời nhắn gọi được gắn lên, nàng chăm chú xem tất cả mà chẳng thấy tên quen. Nhìn ông bà Tân, Quyên nghĩ đến ánh mắt rom róm của cha mẹ nhìn theo khi nàng quay lại lần cuối, nàng thương và nhớ cha mẹ vô cùng.

Mấy ngày trên đảo cứ đến giờ thì xếp hàng đi ăn rồi đi bộ qua hết dãy lều này đến dãy lều kia, dò hỏi tứ tung tìm tung tích

gia đình. Quyên nhớ lại khuôn mặt, đặc tính của từng người thân. Cha mẹ già đã đến tuổi về hưu; không biết anh Tánh, người yêu của chị Vân, sĩ quan cấp tá, đang hành quân miền Trung có về kịp không; gia đình chị Vi ra sao với con bé chưa đầy hai tuổi; Huy, Hoàng, Mai, Quỳnh, gánh nặng đè lên vai ông cụ. Những ngày cuối Tháng Tư mặt cha nàng như xạm lại, người dộc đi vì lo nghĩ. Anh Tùng, chồng chị Vi hốt hoảng sang báo tin “Phải đi thôi bố ạ, tình hình nghiêm trọng lắm rồi”. Đi, Đi, biết là phải đi nhưng đi làm sao, đi cách nào. Gia đình thanh bạch, đông con, nuôi đủ từng ấy miệng ăn đã vất vả lắm rồi, làm gì có tiền bạc dư dả mà đóng tiền để đi. Còn một hy vọng cuối cùng là lời hứa của chú Khánh, chú sẽ giúp gia đình đi bằng tàu của Hải Quân.

Hàng đêm trên đảo Quyên chỉ biết nhìn lên cao khẩn nguyện Trời Phật, Tổ Tiên, Ông Bà Nội Ngoại phù hộ cho gia đình nàng đi được và có ngày đoàn tụ đại gia đình.

Đỗ Dung

